

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 8. Moderni Pontifices, Sanctique hujus & præcedentis sæculi, magis
conquesti sunt de pernicie animarum, per dilatatam, quàm per
coangustatam cæli viam inducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

stica Historia ad annum Christi. . . . Fredericus Cardinalis Borromæus, S. Caroli Borromæi Patruelis & imitator, & in eisdem Archiepiscopatu Mediolanensi post aliquot annos successor, volum. 3. all' adunanza de Confessori ragionamento 1. 2. 3. 4. & 5. pariter deplorat, pauciores esse Confessarios, qui datas à S. Carolo Confessariis Instructiones, pro neganda, vel diffrenda absolutione, sequi velint. Cùmque ragionamento quarto retulisset exemplum Confessarii Regularis, qui in celebri Italiae arbe feminam divitem & nobilem, fornicandi consuetudine irretitam, absolvere noluisse, nisi prius emendationis argumenta dedisset, eidemque feminæ (cum ira reponenti: *Si meis te precibus exorabilem prabuisse, Basilicam Monasterii tui ex lapidea argenteam aureamque fecisses*) fortiter responderat: *Maledicta femina, peccunia tua tecum sit in perditionem; quoniam domum Dei existimasti pecunia possideri.* Cùm istud (inquam) exemplum Cardinalis Fredericus retulisset, subiungit: *O quam beata forent Mōnasteria, si plures istiusmodi Religiosos emittirent! O quam beati forent populi, si à tam generosis Pastoribus regerentur! Multi quidem etiamnum hodie Confessarii post auram non adveniunt. Verùm plerumque sequuntur auram popularem. Et fama celebratam; sequæ tanto illustriores arbitrantur, quanto ipsos, in Penitentia Tribunalibus positos, major agrarum animarum turba circumcingit. Quasi vero laus foret Medici, circum se innumerabilem habere agrorum exercitum, quorum ne unum quidem possit sanare. Ecclesia est instar agri. Iusti sunt fructus. Peccatores ejus spinæ. Laus agricola spiritalis est in multitudine fructuum; ejus vero decus in multitudine spinarum. Hinc ibidem, & ragionamento 2. addit, plures eorum, qui corpus suum jejuniis & flagellis castigant, aliaque multa opera bona præstant, cum tantis illis operibus perire: quia contentibus manus nimis inconsideratè imponunt, imponendoque peccatis alienis communicant, & pluribus causis sunt perditionis aeternæ, quorum animas de manu ipsorum requirit Dominus. Qui si elegerint sese supra naturalem inclinationem placendi hominibus, vitia omnia refecant. Tolle enim (ait Chrysostomus, seu Joannes Hierosolymorum Episcopus XLIV. homil. 43. oper. imperf. in Matth.) tolle hoc vitium à Clero, ne velint hominibus placere, & omnia vitia refecantur.*

CAPUT VIII.

Moderni Pontifices, Sanctique hujus & præcedentis sæculi, magis conquesti sunt de pernicie animarum, per dilatatam, quam per coangustatam cale viam ducta.

Quoad Romanos Pontifices, assertionis notitia veritas perspicua est ex Decretis Alexandri VII. & Innocentii XI. quibus centum & decem Propositiones, à periculis traditas, ob nimiam laxitatem, nuper proseripserunt; nullâ condennatâ ob excessum rigoris, tametsi plures hoc titulo, seu colore, ad condennationem Innocentio XI. oblata fuerint. Nonnullas quidem, ob nimium rigorem, Alexander VIII. proseripfit; sed longè pauciores, & longè à paucioribus traditas; imò aliquas à nullis. Nec eas ab aliquo traditas dixit Alexander VIII. prout dixerunt Alexander VII. & Innocentius XI. publicèque demonstratum est, earum delatores falsissimè & calumniosissimè de his innocentiissimos accusasse.

Quoad Sanctos hujus ac præcedentis sæculi, 49 eadem veritas pariter conspicua est ex S. Thoma Villanovano, S. Carolo Borromæo, & Saleño

n. 47. laudatis, qui licet non probaverint nimiam severitatem, præcipua tamen Ecclesiæ damna, animarumque perniciem non adcriperunt nimis Confessoriorum & Pastorum severitati, sed nimie indulgentiæ, seu mollitiæ, prout ibidem vidimus. Nec certè S. Carolus Borromæus in actis Ecclesiæ Mediolanensis, suaque Pastorum & Confessoriorum Instructione, pastoralem sollicitudinem suam tam ostendit in corrigendis excessibus rigoris, quàm in corrigendo defectu vigoris, uti manifestum faciunt tot querelæ sanctissimi Cardinalis adversus Confessarios molliùs & remissius agentes. Quos ut ad sacerdotalem vigorem, depositâ omni humanâ consideratione revocaret, sic eos adhortatur in concione habita in II. suo Concilio Mediol. *Oportet nos depositis cupiditatum nostrarum perturbationibus, oculisque in celum coniectis, non utilitates nostras, non comoda, non hominum honores spectemus; non rebus nostris, non popularibus studiis, non laudi, non gloria nostræ, sed Christo serviamus, cui omnem gloriam, omnem laudem, omnem honorem debemus. Neque enim est cur aut nobis ipsi, aut hominibus placeamus. Siquidem quis inde fructus, si nos ipsos amantes, anime nostræ salutem faciamus? Ecquæ utilitas nobis existet, si iram Dei in nos concitantes, hominum benevolentiam populari quâdam indulgentiâ conciliemus? Audiamus Paulum clamantem: " Si hominibus placerem, Christi servus non essem. " Dissipat autem Deus ossa eorum, qui hominibus placent, inquit Propheta.*

Nec verò (prosequitur ibidem) est cur à muneris nostri ratione detorceamur, vel quia his pastoralibus nostris studiis actionibusque animos eorum exulcerari videamus, qui filii sunt perditionis; vel quia populares ille. . . . voces audiantur; non ferunt hæc tempora veterum canonum severitatem. Sic jamdiu viximus, sic vixerunt, ita operunt, qui atate antecesserunt. Vita institutum non est quod immutemus. At nos hæc, atque adeo alia ejusmodi contemnimus. Proponamusque nobis ob oculos libertatem illam spiritus, & virtutem, quâ armati Patres nostri Apostoli, quâ muniti Martyres, quâ instructi ordinis sanctissimi homines, Athanasius, Chrysostomus, Ambrosius. . . . quâ affecti alii religiosi viri, Apostolico quâdam animorum ardore flagrantes, nullis non muniti, non hominum clamoribus, non furoribus, quasi tribumitis fructi, nec debilitati, pro Dei gloria, pro gregis commisi salute, forti constantique animo adhibuerunt illam quasi consoriam virtutem, accerrimam peccatorum vindictam.

Eorum serè exemplo adducti nos quoque, Apostolica illâ constantiâ, & Evangelicâ virtute (quâ quâ nihil est in Evangelio; Pastoribus illustris, nihil magis necessarium) sine metu & constantè certè agamus. . . . quod Evangelium docet, quod Christus jubet, quod ratio præcipit, quod gregis salus, quod Ecclesiæ auctoritas dignitatque postulat. Nam si contra à nobis fiat, in formidoloso illo Dei iudicio, cum animarum, que in fidem & curam nobis tradita sunt, rationem reddemus, tum aliorum nos accusantium vociferationes, & irati iudicii nos item acerbè oburgantis, eas voces audiemus: *Si speculatores eratis, cur caeci? Si Pastores, cur gregem vobis commissum errore permisisistis? Si sal terra, quomammodo evanuisistis? Si lux eratis, cur sedentibus in tenebris & in umbra mortis non illuxistis?* Cætera quæ addit relego to. 1. Prolegom. 1. c. 3.

An non hinc satis intelligere potest cordatus lector, Caluisticas opiniones a. 5. recensitas, in edificationem non esse, sed potius in destructionem Christianæ poenitentia, qualem Propheta, Christus, Apostoli, SS. Patres magnis saltem peccatoribus necessariam prædicant à Rem verè gravissimam esse, ad Sacramentum Pœnitentiæ.

et accedere, ait cum sanctis Patribus S. Carolus Borromeus. Quomodo operosissima, si necessaria ad id preparatio, vera utique contritio, plenaque cordis conversio, etiam post ingentia criminum, eorumque consuetudinem, frequentemque repetitionem, tam facile comparatur, ut Casuista illi opinantur? Veram poenitentiam, saltem post eiusmodi crimina, esse raram, Ambrosius, Pacianus, alique Patres attestantur. Quomodo rara, si tam facilis, ut sine praemissis laboriosa poenitentia operibus ordinariè comparatur, nec eiusmodi peccatoribus poenitentia magna injungenda sit, ne quidem post abolitionem peragenda? Si ita est, vera est eiusmodi peccatorum persuasio, minimo negotio veram poenitentiam agi posse. Atqui persuasio ista veræ Christianæque poenitentiae magis exitiosa est, quam pestis corporali vita.

53 Porro vera poenitentia remedium est malorum omnium, humaneque infirmitatis praesidium unicuique, unica post lapsum, ad salutem via. Videte ergo quot malorum auctores eritis, si laxiora opina-
menta illa sectando, in causa sitis, quod à lapsis vera non agitur poenitentia; quæ si non veraciter agitur, specieiue ipsius contentus peccator, veram se egisse patet poenitentiam, cum longè ab ea sit, sunt novissima hominis istius pejora prioribus. Quia spiritus nequam, ad eum rediens, à quo reverà non exierat, sed exire simulaverat tantum, adducit secum septem alios spiritus nequiores se.

CAPUT IX.

Sancti Patres in hisce disceptationibus assumendi
Judices.

54 Isti sunt enim, quos Spiritus sanctus dedit nobis... Pastores, & Doctores... in opus ministerii, in edificationem corporis Christi... ut jam non simus parvuli fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrine ad circumventionem errorum. Ephes. 4.

55 Isti sunt, ad quos Spiritus sanctus nos remittit Deuter. 32. Interroga Patres tuos, & annuntiabunt tibi. Eccli. 8. Non te pretereant narratio seniorum. Ipsi enim didicerunt à Patribus suis. Quoniam ab ipsis discis intellectum.

56 Isti sunt, de quibus Leo Magnus epist. 6. Frequenter quidem, in diversarum questionum ambiguo, fratrum corda turbantia, Spiritus Dei instruente, solidavimus, responsum formas vel ex sacrarum Scripturarum disciplina, vel ex Patrum regulis colligentes. De quibus etiam Gregorius VII. 1. 3. epist. 10. Videntes ordinem Christianæ Religionis multis jam labefactatum temporibus, & principales ac proprias lucrandarum animarum causas diè prolapsas, & suadente diabolo concalcatas, concussi periculo & manifesta perditione gregis Domini, ad sanctorum Patrum Decreta, doctrinamque recurramus, nihil novi, nihil ad inventionem nostram statuentes, sed primam & unicam Ecclesiasticæ discipline regulam, & vitam Sanctorum viam, relicto errore, repetendam & sectandam esse censuimus. Neque enim aliam nostræ salutis, & æternæ vitæ introitum Christi ovibus... ab ipso monstratum... ab Apostolis prædicatum, & à SS. Patribus observatum, in Evangelica, & in omni Scripturarum divinarum pagina didicimus.

57 Isti sunt, de quibus Concilium VIII. Constantinop. act. 10. c. 1. Ut rectam regiamque divinam justitiam viam sine erroris offensa teneamus, sanctorum Patrum correctæ, velut inextincta quadam, semperque ardentes facies, sequenda sunt.

58 Isti sunt, à quibus, tamquam ab Apostolicis viris, conversationis in Ecclesia percepimus ordinem (inquit Damianus epist. 18.) sicut ab Apostolis fidem. Et ideo propemodum non mutamus discipline

modum ab ipsis traditum, sicut illibatam tenemus fidei fundamentum.

Isti sunt, quos adimplevit Dominus Spiritu sapientie & intellectu, Eccli. 15. ut minus sapientes per ipsos, tamquam caecuti ad hoc lumine perfusos, instruerentur.

Isti denique sunt, quos Pastores, Magistros & Patres Ecclesia agnoscit. Quos ipsamet Concilia consulerunt, velut Iudices & Oracula, ex quibus definitionum suarum regulam deprompserunt, quoque coluerunt, velut fidelissimos testes Ecclesiasticæ Traditionis, & velut replendentia sidera, in quibus Sol justitiæ puriores radios suos expressit, ut Nazianzenus ait orat. 1.

Nihil proinde justius, nihil rationabilius, quam 61 ut nos quoque ad ipsos recurramus, atque ex ipsorum oraculis discamus, quid hisce in disceptationibus tenere debeamus. Agitur enim de re inter graviores gravissima, à qua innumerabilium poenitentium, & Confessorum salus æterna dependet. Cujus profecto decisis securè non petitur ex iis Authoribus, qui sua morum dogmata potius depromunt ex humanis fallacis ingenii sui rationibus & ad inventionibus, quam ex traditione, qua per sanctos Patres, velut canales fidelissimos, ad nos derivatur.

CAPUT X.

Post sanctos Patres, traditionem, Ecclesiæque hisce de rebus sensum, discere nos oportet potissimum ab Episcopis, aliisque Prælati, qui primas in Ecclesia partes obtinent.

Veritas assercionis ex Scripturis, Patribus & Conciliis certissima est: utpote ex quibus constat Episcopos regere Ecclesiam Dei, Act. 20. suarumque Ecclesiarum jure divino esse Doctores, 1. Timoth. 3. quibus à Deo commissum est, ut attendant sibi & doctrinæ, ibidem c. 4. alioque exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicant arguere, ad Tit. 1.

Iptos etiam Spiritus sanctus Apoc. 1. 2. & 3. vocat Angelos Ecclesiarum. Et iidem à SS. Patribus appellantur Ecclesie luminaria. Hieronymus adversus Lucifer. Nicolaus I. epist. 21. ad Episcopos Synodi Sylvanæ. Apostolorum Successores. Concil. Trid. sess. 23. c. 4. Et apud nos locum Apostolorum tenentes. Hieronymus epist. 85. ad Evagrium. Et 54. ad Macellam. Quibus tota scientia, potestas & auctoritas Sacerdotii à Deo optimo, Authore & principio omnis mysterii & perfectionis data est. Dionysius de Eccles. Hierarch. c. 5. Quique, ut lib. 5. Capitular. c. 163. ex Prospero dicitur, sunt divine voluntatis Indices, Ecclesiarum Christi post Apostolos fundatores, fidelis populi duces, veritatis assertores, prave doctrine hostes, ... columna firmissime, quibus in Christo fundatis innititur omnis multitudo credentium... dispensatores regie domus, quorum arbitrio in aula Regis æterni dividuntur gradus & officia singulorum, &c.

Iptos denique tamquam legitimos controversiarum fidei & morum Iudices, Concilia & Patres semper agnoverunt. Teste namque Hieronymo Apolog. in Rufin. 1. 2. Origenis errores per Ægypti & Palestine Episcopos primum, deinde per S. Epiphanium & Theophylum, Episcopum Alexandrinum, proscripti fuerunt. Teste quoque Eusebio l. 2. Hist. Eccles. c. 22. 23. & 24. Paulus Samosatenus à vicinis Episcopis condemnatus fuit. Sicut & Arius ab Alexandro Episcopo Alexandrino, teste Theodoro l. 1. Hist. Eccl. c. 2. Necon Eutyches à proprio Episcopo Flaviano. Cujus sententiam approbavit Concil. Calcedonense. In quo Legati S. Leonis Papa
æc.